

[Ministeren for offentlige arbejder.]

tig løsning, og så må man altså finde frem til den fremtidige ordning.

Hvad angår tillægsspørgsmålene, kan det jo være svært at svare på, hvorfor et privat rederi sejler mere rentabelt; vi har eksempler på forskellige private rederier, der ikke har gjort det. Det kommer jo an på rute, på service og på en hel række andre ting, og jeg ville i hvert fald foretrække at have regnskaberne fra de forskellige rederier, for at undersøge, hvad der er baggrunden for det.

Med hensyn til bemanningen er det jo et spørgsmål også om skibsfartstilsynet, om hvor mange der skal være om bord. Det er et forhandlingsspørgsmål, organisationsspørgsmål, og hvis Graus rederi skulle indstille sin virksomhed, er spørgsmålet jo netop, hvad man så måtte gøre. Men foreløbig er de jo inddraget i forhandlingerne om den fremtidige ordning.

Arentoft (FP):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Spørgsmålet i sig selv er jo så stort, at det ikke kan afgøres her på disse få minutter, som vi har til rådighed. Men det væsentlige er, at spørgsmålet er taget op, og at der er så mange aspekter i det, at vi simpelt hen må få sat alle gode kræfter i gang på at finde frem til de bedst mulige løsninger.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der er lige en lille ekstra sløjfe på dette spørgsmål, som jeg gerne vil komme ind på. Det er spørgsmålet om, hvordan det kan være, den private færge kan sejle så meget billigere end statsbanernes færge. Der ville jeg spørge ministeren, om ikke vi har forklaringen i dette, at den private færge er en lille færge, der passer til den daglige sejlads, mens statsbanernes færge er indrettet til at tage spidsbelastningen i weekenderne og derfor må være væsentlig større; det er noget, som samsingerne, hvis jeg ikke husker galt — men ministeren kan jo eventuelt bekræfte det — altid har sat meget højt, at statsbanerne kunne tage spidsbelastningen i weekenderne. Mon ikke forklaringen er dér?

Ministeren for offentlige arbejder (Niels Matthiasen):

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg er enig i, at noget af forklarings-

gen er dér, sammen med det serviceniveau man skal opretholde, og den spidsbelastning. Det er selvfølgelig et problem, man må se på på længere sigt, altså om der er andre skibstyper, som det kunne være bedre at sætte ind, men det er ikke noget, man ordner fra nu af og til den 27. september, det er noget, vi må se på i den langsigtede ordning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Camre (S) til socialministeren:

„Vil ministeren undersøge, om det er rigtigt som hævdet i Ekstra Bladet den 4. februar 1975, at børneinstitutionerne fyldes op med børn, som ikke burde institutionsanbringes, alene fordi institutionerne frygter nedskæringer og personalefyring?“

(Spm. nr. 16).

Skriftlig begrundelse.

Ekstra Bladet den 4. d. m. indeholder på lederplads den oplysning, at antallet af institutionsanbragte børn er stigende, og at årsagen er, at institutionerne frygter nedskæringer, hvis antallet af anbragte børn falder.

Det er velkendt, at det er en erklæret politisk målsætning at nedskære institutionsanbringelserne, og det er en alvorlig anklage, bladet rejser, når det hævder, at udviklingen i praksis går den modsatte vej på grund af uvedkommende interesser.

Sagen bør derfor gøres til genstand for en nøje undersøgelse og de relevante tal fremlægges for offentligheden.

Camre (S):

Jeg erindrer, at det i den nuværende socialministers tidligere ministerperiode i 1973 var således, at der kom en klar tillkendegivelse fra ministeren om det ønskelige i at nedbringe antallet af institutionsanbragte børn, og at et arbejde med at få disse børn anbragt i dagpleje eller på anden måde blev påbegyndt. Derfor har det undret mig, at Ekstra Bladet den 4. februar 1975 på lederplads har kunnet bringe oplysninger om, at antallet af institutionsanbragte børn er stigende. Bladet hævder, at det skulle være begrundet i, at institutionerne frygter nedskæringer og personalefyring.

Nu er det jo ikke institutionerne selv, der bestemmer, hvilke børn der skal instituti-